

אורות השבת

גלוון מס' 949

בטאון הרבנות והמועצה הדתית בארץ-ישראל
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"

מנהל מערכת
רב אברהם טריקי

פרשת השבוע
ו-era

עורר
רב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

חבל על ד Abedin ולא משתכחין

וזכר אלוהים אל משה ויאמר אלוי אני ה' (שמות ז, ב)

ויבר אלוהים אל משה: דבר את משפט, על שהקsha לדבר ולומר למה הרעותה לעם הזה (רש"י)

וכמה נוראים הם בזאת דברי רש"י להלן (שמות ז, ט ד"ה מקצר רוח), וזה לשונו: ירובותינו דרשנו לעניין של מעלה, שאמר משה למה הרעותה. אמר לו הקדוש ברוך הוא, חבל על אברהם, אלוקי יצחק ואלוקי יעקב" שכל אחד מהם זכיר את אלוקיו בזכותו עצמו ובדרךו שלו. מספר על האדמור"ר רבי חיים מצאנז ז"ע"א שאל פעם יהודי אברהם לקובור את שרה, לא מצא קבר עד שקנה בדים רבים. וכן ב匝קן, ערער עליו אחד שנכנס לברכה ימי אתה, ענה האיש הריני על הבאות אשר חפר. וכן אמרתך ימי מודוני, אתה אמרת מה רשותה, עכ"ל. ואילולא שחדרים ממופשטים בדבורי רש"י, אי אפשר היה לאמרם, שכן יש כאן תוכחה למשה רבינו ע"ה רעה מהימנתו, זאת ועוד, שיש כאן מסקנה נocket, והיא: כשאו לומדים ממעשה אבותינו או רובתוינו, הרי שאנו ממשיכים את זכרם – חבל על ד Abedin ולא משתכחין. והוא שאמרנו, שאין לך פגעה גדולה בכבודו של הצדיק, יותר ממי שיודיע על דבריו ואני למד ממעשי.

ושמעתי באבר עוקם תוכה זו, בדרך כלל לעיר גודלה אשר התפנתה בה מרשת הרבנות, ולאחר חיפושים על פני הארץ, מצאו רב נכבד ותלמיד חכם מובהק אשר נראה להם מתאים לשמש כרב העיר. משלחת נכבדה של שבעה מטובי העיר הגיעה לבתו של רב הכהן, והצעיה בפניהם את משרות הרבנות. אלא שהרב סירב להצעיה המכובדת, בטרם יקרה בתקילה בעיר כדי להתארס מחיי הדת שם. נלווה הרב למשלחת הנכבדה, והחל ב ביקורו במרכזו הדת בעיר. תחילת שמו פעמים לבית הכנסת הגדול והמפואר, השתתפסו הרבה מוגודל הפאר וההדר שניכר בכל פיו, ושאל כמה מהבנין יש כאן וכמה שיעורי תורה מתקיימים בו, ועוד כהנה שאלות. וכשהבין מהם שבית הכנסת נעל על דלת ובריח מלבד שבתות וימים טובים, ועל שיעורי תורה לא שמעו כל... דחפה הרב בנימוס את הצעת כס הרבנות, וחזר לבתו. שמע ראש הקהלה כי נכשלו ממאיצי שליחיו, הגיעו בעצמו לכבי הרב ואמר לו, האם כבודו ביקר בבית העלמיינו לנו. וכי מה מיוחד ייש בבית העלמיין שלכם תמה הרב, ובכן יבוא כבודו לבקר בבית העלמיין ואחר כך ייחלט. וכך היה, שמו פעמים עבר בית העלמי העירוני. ונס נדהם הרב/ag לגולות מצלות בעיטה. וכך צדיקים עמודי התורה וההלה: "פה נתמן הנשר הגדול והיד החזקה הרמבי"ס... פה נתמן מrho רבי יוסף קארו הלא השולחן ערוץ..." וכי הצדיקים בעיה"ק טבריה, והשולחן ערוץ שוכן כבוד בעיטה"ק צפת. השיב ראש הקהלה, האל עיניך הראות בעליל שכאן הוא מא מקום קבורותם. מיד קיבל הרב על עצמו את תפקיד רופאי הרבנות, בהפטרו, בעיר שקדושים עליו טומנים כהן, זכותו היא לי לשרת בה. אך לאחר קטרופה קצתה גילה הרב את התירמת הגדולה שהציג בפניהם ראש הקהלה, והזעיקו מיד. היאק העזת לשקר בי במציאות נחשוה, והלא נתברר לי שהרמבי"ס והשוע"ע לא ביקרו מעולם בעיר הזה. ענה ראש הקהלה בחכמה, והוא בדיויק הענן, וכי כבודו הרב חושב שהרמבי"ס והשוע"ע נפטרו מן העולם! והלא צדיקים במיתתו קרוים חיים, ומילנו גדור כל הרמבי"ס והשוע"ע אשר אין לך שעיה שדבריהם אינם נלמדים לעולם. אבל כאן בעיר הזה, אין לומדים לא רם"ס ולא שׂו"ע, נמצאה שפה נתמן הרמבי"ס ופה נתמן השוע"ע...

ואכן דוקא מיליצה זו, יש בה כדי ללמדנו את עומק דברי רש"י על אוזות התוכחה הנוראה שהחכמי הקב"ה את משה רבינו ע"ה אם לא למדת מאבותיך, איזי' חבל על ד Abedin ולא משתכחין. וודברים מבהילים ומודברים הם בעד עצם.

ומכאן התביעה הנוראה של הנביא (ישעיה נ, א): 'חצדייך אבד ונאי אש שם על לבך, רוצה לומר כיו שיאין איש שם על לב למדוד מדריכיו של הצדיק, איזי הוא גורם בכך שהצדיק אבד' – יש כאן אבידה!

זהו עומק דברי רבוינו בכמה מקומות (מועד קטן כה, א. ועוד): 'כל הבוכה ומotaבל על אדם כשר, מוחלין לו על כל עוותותיו, שכן כפילות הלשון בוכיה' ו'מתאבל מורה שאינו די המשך דבר רב העיר במדור' אורות הקשרות'

דבר העורך

אלוקי אברהם יצחק ויוסף

ויארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב' (שמות ז, ג, ד) מבאר רב מאי פרמיישלן ז"ע"א מי שאבות אבותיו היו צדיקים אסור לו לשבת בטול ולהיות סמוך ובטוח רק על זכותו שהוא בן של קדושים. האבות הקדושים לא סמכו על ייחוס אבותיהם 'נכדים' ו'נינים' של צדיקים, אלא כל אחד סלל דרך מייחדת לעצמו בעבודת ה' אישית משלו. וזה שנאמר "אלוקי אברהם, אלוקי יצחק ואלוקי יעקב" שכל אחד מהם הכיר את אלוקיו בזכותו עצמו ובדרכו שלו. מספר על האדמור"ר רבי חיים מצאנז ז"ע"א שאל פעם יהודי אברהם לקובור את שרה, לא מצא קבר עד שקנה בדים רבים. וכן ב匝קן, ערער עליו אחד שנכנס לברכה ימי אתה, ענה האיש הריני על הבאות אשר חפר. וכך אמר לו הרב ימי שאלתיך ימי נצדקו של אדמוני' פלוני. אמר לו הרב ימי שאלתיך ימי אתה, ולא 'מי שבך'...

מכורgam להלן ולחגון
הרבי עוזיאל אדרי

ובב המרכז הרפואי "סורוקה"
וק"ק "שבטי ישראל" שכונה יא' בא"ר שבע

לוח זמנים שבועי

שבט קדש	יום י	יום ה'	יום ד'	יום ג'	יום ב'	יום א'	יום שבת	יום חמ"ה שבת	יום רב"ה שבת	יום כ"ה שבת	יום ז'	יום י"ה שבת	יום ט'	יום ו'	יום ש'	יום שבוע	לוח הזמנים
עלות השור (8.1.22)	7.1.22)	6.1.22)	5.1.22)	4.1.22)	3.1.22)	2.1.22)											מועד לבאר-שבע
5:35	5:35	5:35	5:35	5:35	5:35	5:35	5:35	5:35	5:35	5:35	5:35	5:35	5:35	5:35	5:35	5:35	
5:41	5:41	5:41	5:41	5:41	5:41	5:41	5:41	5:41	5:41	5:41	5:41	5:41	5:41	5:41	5:41	5:41	
6:44	6:44	6:44	6:44	6:44	6:44	6:44	6:44	6:44	6:44	6:44	6:44	6:43	6:43	6:43	6:43	6:43	
8:41	8:41	8:41	8:40	8:40	8:40	8:40	8:40	8:40	8:40	8:40	8:40	8:40	8:40	8:40	8:40	8:40	
9:12	9:12	9:12	9:12	9:11	9:11	9:11	9:11	9:11	9:11	9:11	9:11	9:10	9:10	9:10	9:10	9:10	
10:04	10:03	10:03	10:03	10:03	10:02	10:02	10:02	10:02	10:02	10:02	10:02	10:02	10:02	10:02	10:02	10:02	
11:48	11:47	11:47	11:46	11:46	11:45	11:45	11:45	11:45	11:45	11:45	11:45	11:45	11:45	11:45	11:45	11:45	
12:18	12:17	12:17	12:16	12:16	12:16	12:16	12:15	12:15	12:15	12:15	12:15	12:15	12:15	12:15	12:15	12:15	
16:05	16:04	16:04	16:03	16:03	16:02	16:02	16:01	16:01	16:01	16:01	16:01	16:01	16:01	16:01	16:01	16:01	
16:57	16:56	16:55	16:55	16:54	16:53	16:53	16:52	16:52	16:52	16:52	16:52	16:52	16:52	16:52	16:52	16:52	
17:10	17:09	17:08	17:07	17:06	17:06	17:06	17:05	17:05	17:05	17:05	17:05	17:05	17:05	17:05	17:05	17:05	

זמן הדלקת הנרות

פרשת השבוע:	ו-era
הפטרה:	כה אמר
כניסת השבת:	16:31
יציאת השבת:	17:23
רבענו תם:	17:54

"שבת מברכין" המולד ביום שני לפנוט בז' שבת שעה 22:23-15 חלקיים.
ראש חדש שבת ביום שני הבעל"ט.

אורות הנסיבות

יבבכי על צער הפטריה אלא גם 'האביבות' על חסרון האבידה, והעשה כב, אותן וסימן הוא שורצוה להשלים את חסרונו על ידי הדיקות בדרכיו של הצדיק, וזה הגורם לכפרת עונותינו, והבן.

ובזה יאירו דברי ראש ישיבת הגראי' צדקה צ"ל בביור דברי הגמ' שבת קה, ב': כל המוריד דמעות על אדם כשר הקב"ה סופר ומניין בבית גינויו, שנאמר (תהלים נו, ט) נודי ספרית הדמעות וגינויים, וכי יש שכחה מלפני ח'יו. ויש להעיר, מה עניין ספרית הדמעות ובנואך הלא בספרות? ובואר רבינו, יכול שיעיר היבוי הוא על המשעים דדיקות בדרכו של הצדיק, או שחלילה הוי אלה דמעות שאין בהם תועלט, ועל כך הקב"ה סופר ומניין בבית גינויו כדי לדעת בעtid מה יעלה בגורלו?

מאמר זה נכתב לרוגל יומא דהילולא כת' בטבת
של הצדיק המקובל רבי יצחק כדורי זע"א

מכור אמר לאלון ואבנאי

הרבי יהודה דרשי
הרבי הראשי וראב"ד בא-שבע

הרבות והמוועצה הדתית בא-שבע
מחלקת הנסיבות

תושבי בא-שבע היקרים הרינו מודיעים כי
פג תוקףם של תעוזות הנסיבות
ביום ו' כ"ז בטבת תשפ"ב (31.12.21)
ובימים אלו חודשו תעוזות הנסיבות
ולכן יש לדרש
תעודת כשרות מקורית בתוקף
עם חתימה וחותמת בצייר הלוגרמה

כמו כן הרינו מודיעים כי אין לסמן
על שילוט "CSR" אלא יש לדרש
"תעודת כשרות" מקורית בתוקף

להסיר מכשול

לאור תלונות מתושבי העיר על העיטה בכשרות
הרינו מבהירים בזאת: כל עסק אשר יש לו כשרות רגילה בלבד
ומפורסם שיש לו מוצרים בד"ץ כגון: בשר, ירק גוש קטיף וכו'
אין לנו אחרים לכשרות המדרין במקום
תעודת ההכשר הינה על כשרות רגילה בלבד
בכשרות המדרין יש לבדוק את
תעודת הכשרות בד"ץ למדרין

אורות הפרשה

כשנוגע לכל ישראל

יארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב (ו, ג, רש"י מפרש שהרי הבתוחתי ולא קיימי). צרך להבין מדוע באמת שתקו האבות ורק משה תבע מהקב"ה לקיים את הבטחתו, מבאר הילקוט יהודה' כי אצל האבות הבתוחת הארץ עמד ותבע בתקופת רב כל כך. ובענינו הנוגע לאדם עצמו אין הוא עומד ותבע בתקופת רב כל כך. ואילו אצל משה הדבר נגע לעם ישראל כולם, וכשמדובר בכל ישראל, נדרש לשון אחרת למגורי.

כיסופים ווג忧ים להקב"ה

יארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב (ו, ג, רש"י מפרש וארא אל האבות. אבות מלשון 'אבה', כלומר אני חוץ, אני רוצה. אומר הקב"ה נראיתי למי שורצים בי. מבאר החתמים סופר' זעיר'א הקב"ה מתחבר למי שיש להם כיסופים ווג忧ים עליו. וכן הרמב"ן מפרש, בשם מדרש אגדה את הפסוק "אהיה אשר אהיה" כשם שאתה הוועה חוץ ומשתוקך ונמצא עמי, כך אני הוועה ונמצא עמי.

התגלות בנסיבות ישראל

יארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בא-שבע, ושמי הוועה לא נודעתי להם" (ו, ג), מבאר הרבי הרוי'צ' הלאו בשם יואר'א' היא מלשון " עבר" אך גם מלשון "הוויה". למדנו שההתגלות זו שהייתה אצל האבות, היא מצויה גם עתה אצלינו בשומות ישראל. נשמותו של כל אחד ואחד מישראל יש בחינת אברהם יצחק ויעקב. וכשהמידות האלה מתגלו, הרי זה בדוגמה התגלות האלוקית אל האבות.

התגלות לאבות ולמשה רבינו

יארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בא-שבע, ושמי הוועה לא נודעתי להם" (ו, ג), מבאר הרבי הרוי'צ' הלאו בשם יואר'א' מצאו כמה פעמים שהקב"ה התגלתה אליו בשם הוועה, וגם קודם שנימול. אם כן, איך נאמר "ושמי הוועה לא נודעתי להם", אלא שבשם הוועה יש כמה בחרינות ומדריגות, ומדריגות שם הוועה שהתגלתה למשה אינה כמדריגת שם הוועה שהתגלתה לאברהם. שאצל האבות הייתה התייה ההתגלות ממש הוועה רק מבחרית חיצונית האור בלבד, ואילו אצל משה רביינו הייתה התייה ההתגלות מבבחנה עליונה של פנימיות האור, שהיא דעת' המשכה פנימית, ודרגה זו לא הייתה אצל האבות כדיკ לשון הכתוב "לא נודעתי להם".

העולםות ונשימות ישראל

'אמור לבני ישראל אני ה'" (ו, ג), אומר האדמוני' ר' האמצעי זייע"א הקב"ה מתגלה למשה בשם ה' ומזכזה אותו ר' אמרו לבני ישראל אני ה'", ומדוע ה' מצווה דזוקא את משה, כי זה עניינו של משה רבינו ע"ה, להאריך את ימיו רפוא, מרוץ ניטל, ופיו ננעל. אילו היו בני ישראל מהמצרים והמבילות,怎能 הרוחניים הם הגשימים.

המנחה לפ"ה העם

'הן בני ישראל לא שמעו אליו' (ו, ג, יב), מבאר ה'אהבת יונתן' משה היה "ערל שפטים" מפני בני ישראל לא שמעו אליו. המהניג יונק את כוחו מהאמון ומההתעוררות של העם. אם העם אינו שומע לדבר המנהיג ידיו רפוא, מרוץ ניטל, ופיו ננעל. אילו היו בני ישראל שומעים לו, לא היה כבד פה וערל שפטים.

כבד פה וערל שפטים

'הן בני ישראל לא שמעו אליו' (ו, ג, יב), מבאר ה'באר יצחק' משה רבנו היה כבד פה, שלא יאמרו הדורות הבאים שהשפטו על בני ישראל הייתה הייתה בזכות לאומיים הווה היה יוציא מקרים.

גאון יעקב גאותה יהודית

'אתה תדבר' (ז, ב), מבאר הרבי' תדבר' מלשון "תכנייע", דכתיב ידבר עמים תחתינו (תהלים מז, ז), הי' ציווה את משה שילך בגאון יעקב בגאותה יהודית אל פרעה ולא יפחיד ממנו, אלא אדרבא יכניע אותו וישפיל את גאותו של פרעה, שייהיה בטל לרצוונו של הקב"ה.

המתתקת הדינים

'יידעו מצרים כי אני ה'" (ז, ח), מבאר ה'תורות חיימ' המכות היו דינים קשים מכם "אלוקים" שהוא דין, והמתתקת הדינים הייתה על ידי תפילה משה משם "הוויה" שהוא חסד וرحمות. נמצא שהחסדים שמוקרים בשם הוועה, ביטלו את הגבורות שמוקרנו בשם אלוקים. דבר זה לא ידעו חרוטומי מצרים לעשות, כי הם יכולים רק להביע דינים בלבד, אך לא יכולו לבטלים. וזהו שamar הכתוב "וידעו מצרים כי אני הוועה".

אורות ההלכה

**השובות הלכתיות משלחנו של
מורנו המרא דארא הגאון הגדול
רבי יהודה דרעי שליט"א**

המשך הלכות שמיטה **הטיפול בגינוזת נוי ב בתים משותפים**

**די' שבת
הילולה דעתיקיא
ה'בבא סאלוי זיע"א
רבנו ישראל אבוחצירא זצוקלהה"ה**

ויריקות לכס ברכה עד בל' די'

ה'בבא סאלוי זיע"א היה נהוג לחלק שערק לשתיית 'לחמים' או עדי בתים משותפים וכדו', הננו להביא שוב את תמצית פסיקותיו של רב' המרא דעתיקיא שליט"א אשר התפרנסמו זה מכבר בהרחבה במדורי ההלכה של עליון 'אורות השבת'.

עם ישבו לטעוד טעודת מלווה מלכה בבית ה'בבא סאלוי, והיה ארונו עם לחמינות, כל אחד מהטועדים נטל ידיו ולכך לחמניה. והנה עמדו הלחמניות לסתים וחיו טועדים ורבים שטרם נטלו ידיים, لكن ה'בבא סאלוי הקדוש מוגבת, כיssa את הארגז, הנסי יד אל מתחת מגבתה והוציא לחמינות ונתן לטועדים, והוציא עוד אחת ועוד אחת, עד שהשפיקו לחמינותם לבולם.

מקורביו של ה'בבא סאלוי מספרים גם שכשחיי נסעים איתו במכונית, אף פעם לא נגמר הדלק והוא מורה לנוהג לנסוע למרחקים עצומים בלי לتدלק את הרכב. כך היה נושא אפילו מוניביותם למירון שבצפו, המש שערות נסעה בכבישים המשובשים שהיו באותו יום, ולאחר מכן לשוב בחזרה ממירון לנויות, בלי לتدלק את המכונית אפילו פעם אחת.

המקל שפתח את הדלת

לפניהם כל מואור חשוב נהג ה'בבא סאלוי לטבול ולקיים את גוף במקווה.ليلיה אחד בתקופת היותו של ה'בבא סאלוי במרוקו קרא ה'בבא סאלוי לאדם שהיה בביתו וביקש ממנו ללוותו למוקהו, מסוכן היה להסתובב אז בשעות הליל בעיירות מרוקו, ואותו יהודי חשש. כשהגיעו למוקהו בבודאות אלו בGINOZA המשותפת. ניסחה אותו יהודי לפתח את דלת המקווה, אך לא הצליחה. "כנראה אין זו הפתח המתואמת". אמר לצדיק "איini מצליך לפתחו". "איןיך מצליך לפתחו, כי איןך רוצה לטבול" אמר לו הצדיק, וניגש בעצמו אל דלת המקווה, נטל את מקלו, ודק איטו על הדלת. "נסחה שוב" בקש ממלומו. אותו יהודי הניסה את הפתח לחור המועל הדלת נפתחה ללא קושי. אמר לו ה'בבא סאלוי "הרוצה להיתר מסיעין בידיו" פתיחת דלת המקווה הנעולה היה אפשרי רק עם כח הרצו.

התדרמה שנפלה על הנורci

בתקופת היותו של ה'בבא סאלוי במרוקו הייתה פעם שמחה בעירה, אחת מן המשפחות המכובדות יותר כתוכה שני ספרי תורה וחוגגה את המאורע. ביום שבת הם עשו סעודת מיוחדת של מצווה והזמין את ה'בבא סאלוי להשתתף אתם בשמחה. החסלם בעירה היה מאספכת גנטור רך עד חצות הליל, שהיה מגיע השומר ומכבת את הגנטור. ה'בבא סאלוי הגיע שעיה לפני חצות. הופעתו עוררה שמחה בקרב משתתפי הסעודה, אולם הם רצוו להזדרז ולסימנה לפני שיכבה האש. "אם רצונכם להמשיך בשמחה, הייארו עימי ונמשיך בדברי תורה ושירה עד איר הבקר" אמר להם ה'בבא סאלוי. "רבנו" נמה אליו אחד הגנים "בעוד חצי שעיה אמרו להכבות האשoir". "בטביה אני כי איר לא יכבה" השיב. וכך היה. עד אור הבוקר המשיכו הטועדים בשירה ובזהדיה, ולהפתעתם כביה האשoir לפנות בוקר. כשהשאלו את ה'בבא סאלוי אמר להם: "מהו אתם ורשותם הפלתי תרדרמה על השומר הנורci".

ברכה בקבוק המים

ילדה מתבריה נפצעה לא עלינו בתאות דרכים והגיעה מחוסרת הכרה בבית חולים. ימים רבים ניסו הרופאים להשיב אליה את הכרה ולא עלהה בידם. לאחר כשלושה שבועות בהם שכבה הילדה ללא השגיבה לטיפולים הרפואיים, הגיעו הוריה בוריס ורטצ'יס לבית ה'בבא סאלוי כשם מתחננים ובוכרים. הם חווישים כי לעלם תשאיר ח"ו כמו צמח והם מבקרים בכל לשון של בקשה כי ה'בבא סאלוי יברך שתברيرا. וה'בבא סאלוי שמע את דברי ההורם ונעצב אל ליבו. ממשרתו ביקש לומר להם כי ימתינו עד לאחר תפילה מנוחה והבטיח כי יתפלל בעבורם בתפילה זו. לאחר שבח ה'בבא סאלוי מן התפילה בעוד ההורם הדואים ממתינים, נטל ה'בבא סאלוי בקבוק מים ובקש לומר להם כי מיד ישובו בבית החולים ימrho מן המים על מצחה ועל דהייה של בתם. באותו יום טלפנו ההורם לבתו של ה'בבא סאלוי מביתם בטבריה בקול נרגש בקשר לשבר על נס ופלא כי עשו כדברו ובתים שבה להכרה. הרופאים מערכיהם כי תוד כמה שבועות תשוב הילדה לביתה בריאה ושלם, הם אמרו.

**המשך הלכות שמיטה
הטיפול בגינוזת נוי ב בתים משותפים**

עלקב שאלות רבות המגיעות לשפטינו כיצד לנוהג בגינויו פרטיות או עדי בתים משותפים וכדו', הננו להביא שוב את תמצית פסיקותיו של רב' המרא דעתיקיא שליט"א אשר התפרנסמו זה מכבר בהרחבה במדורי ההלכה של עליון 'אורות השבת'.

א. כל המלאכות שנאסרו מן התורה, כגון: זרעת כל גידולי השדה, נטיעת אילנות ופרחי נוי, חרישה וזרעה אסורות בגינויו פרטיות בכל צורה שהיא. וכן נארסו מדברי סופרים גם 'תולדות' של המלאכות הנ"ל, כגון: מלאכות המועלות להבשלה הפירות או לשיפור גידולם – אסור משום תלדה של ירייעה, או מלאכה הבאה להשבה את הקרען כדי להכינה לצורך וריעת – אסור משום תלדה של 'חרישה'.

ג. מלבד הציווי על האדם לשבות מלאכות אלו, חלה עליו גם החובה לשומר בכל כוחו לבב יעשו אחרים (כולל גוים) מלאכות אלו בשדה. גם גודלי הרכנים אשר התירו את יתר המכירה בשנת השמיטה, לא התירו זאת אלא לצורך קיימם החקלאים ושיווק פרותיהם לציבור הצרניים. אך לגבי נוי וכדו', כתבו הם עצם שיש להימנע ככל האפשר מהיתר זה.

ה. על כן המתגורר בביתו משותף, הואיל ויש לו חלק בGINOZA המשותפת, עליו לעשות הכל כדי למנוע מועד הבית או שאר הדיררים בצע עבودות אלו בGINOZA המשותפת.

ו. דירiar אשר הביע את התנגדותו והפעיל את כל השפעתו, אך בכל זאת רוב דידי הבניין או ועד הבית החליט לבצע מלאכות האסורה בGINOZA המשותפת, עליו לנוקט בכל הצעדים הבאים:

1. להפרק את חלקו בGINOZA בפניו שלושה אנשים.

2. ינכה מתשולם ועד הבית את החלק המיועד לעבודות הגינויו, או להילופין יתנה שתשלומיו לועד הבית הם אך ורק לשאר פעולות ועד הבית כגון ניקיון, חשמל, שמירה וכו'.

3. יקבל ייפוי כוח מועד הבית לבצע הליך של מכירתה הקרען לגוי כדי לצמצם את חומרת האיסור ולהציגם מעבירה חמורה יותר. אם קיבל ייפוי כוח, ייגש לששת רבע העיר וימלא טופס מכירה, והרבנות תדאג לבצע את המכירה בהקדם האפשרי כתד וכדי.

4. כל העבודות יפסיקו לפחות עד לאישור הרבנות אודות ביצוע המכירה בפועל.

5. גם לאחר ביצוע המכירה, חלים כמה הגבלות, אשר עיקרים: ביצוע העבודות על ידי גוים בלבד, וכן נטיעת פרחים, מדשאות ועצי נוי בלבד אך בשום אופן לא עצי פרי.

6. צוין שככל האמור לעיל מתייחס כموון למלאכות האסורה מהتورה ומדרben, אך המלאכות שהותרו בשנת השמיטה אשר עיקרים עבודות המיעודות לשימור והחזקת הנטיות, כגון השקייה וגיזום באופנים מסוימים ושאר עבודות שפורטו בהרחבה במדורים הקודמים, מותר לבצע בשנת השמיטה.

*בגינוזת נוי בGINOZA כוח ערוף הארץ
לשכת רב העיר*

ליקים בנו חכמי ישראל

הזכיר מתבקש להעתיר בתפילה עברו
הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל
בתוך שאר חולי עמו ישראל
והן אל כביך לא ימאס את תפילהותינו.

אורות עונג שבת

**בבא סאל
והחיל המשותק**

כשנחיימה השחה נסה הפטצע
לקיים מיכס האגלגים שיש עליו.
לתרהמו, גגלי המשותקוט,
מהן עמדת לפני כיריה, נשמעו לו!
הוא קם ועמד על רגלו, אף הצליח
לפושא כמה צעדיהם!

רעד איז בו. בתחילה חשב שהוא
חולין. והוא ניסה להוציא לכת ברוחבי
הבית וכח שאכן הוא מוגול לכת
באחד האדים. הצעיר לא ידע את
נפשו משמה.

בעצמו החוצה תר אחריו טלפון
ציבור, כדי להודיע על הנס לבני
משפחתו. עובי אורח כינוו אותו
אל שיבת' הנגב' הסוכחה, תלמידי
הישיבה שמעו על הנס, החלו
לרכור עם החיל בשומה גוללה...

סיפורו של החיל עשה כנפים. שנים
רכות לאחר מכן, לאחר שחבבאסאי
כבר נסתלק מן העולם, התקינה
בחגיגת הילולה לזכרו. הגאון רבי
עורא עוד שורר את הקהלה, ובתוכו
דבריו סיפר את סיפורו הנס.

לאחר שסייעם את דבריו נגש אליו
אחד הנכחים, "אי רתבה לומר לב",
אמר בקול רועה, "שאנז הוא חיל"
הצעונו בעית אשלים את הסיפור.

מתברר שהחיל אכן קים את
הבטחו. הוא החטס לרימי' יהודות,
ובתוך שנה געשה יהודי השומר על
קלה כחמורה. בום תקופה שס את
פעמי' שנית אל הכבאסאי, כדי
להודות ולבקש ממנו ברכה לויו.
"סע לפתחתוקה", הורה לו הכבא
סאי' קצורת.

תמה האיש לפשר התשובה, אך הוא
כבר ידע שדברי הצביק מודיעיק
ודבר מהם לא שוב ריקם. ואזור
היום נסע לפתחתוקה, הגיעו לעיר
בשעה בקרובים. הוא תר אחריו
ביחסנות כדי להתפלל ממנה.

בעודו מופש פגש יהוד זקן, מומזא
תינומי. "בו, הצדורה איי", אמר לו
הOLON, "אנז ברדי ליבת'הכנתן".

בן השנים נקשרו שיחה.
גולל באחוני הוקן את קורתוי, והוסיף
כי בא בשליחותו הסתומה של הכבא
סאי' כדר למזריא זיוג.

בתום התפילה ניגש קון אל הצעיר.
"יש לי ריעון שבביל", אמר לו
בחיחון. תחש הצעיר לו להזכיר צעריה
בת גילו, שדרעתו יכולת להתחייב
לה. ואכן, השנים נישאו והקימו בית
באן בישראל.

מספרים כי ריעיתו של הכבא
סאי' הצעיר פעם אחת בחרנוו את
פלילתה מודע אין הוא מונן מיד את
הברכה, אלא טובע מהבאים אליו
להתחזק בשמרת המזונות. "דע כי
את החרכה אמר כי מונן איבת
ישראל, כדי שברכתך אכן יחולו
ויתקיימו", אמר.

(ולרגל ד' בשבט, יום הילולה של
הכבאסאי)

"הוא אהרון ומשה" (ו, כ), מפרש רשי יש מקומות שמקדים
אהרן למשה, ויש מקומות שמקדים משה לאהרן. מבאר ה'החזות
מלובלין' זעירא איך ייתכן שני אנשים יהיו שווים במדריגותם,
אלא אהרן ומשה אמרו על עצם "ונחנו מה" מי שמטילים את
עצמם לחלוין במידת הענווה ואין להם שום מציאות לעצם,
יכולים לומר עליהם שם שוקלים אחד.

משה - תורה, אהרן - תפילה

"הוא אהרון ומשה" (ו, כ), מפרש רשי יש מקומות שמקדים אהרן
למשה, ויש מקומות שמקדים משה לאהרן. מבאר 'בעל התניא'
זעירא "משה עניינו לימוד תורה, ואהרן עניינו עבודה תפילה",
שהרי תפילות במקומות קרבנות תיקנות. פעמים יש להקדים את
'משה' לאהרן, שהאדם יעסוק בתורה ובמצוות, כדי שיוכל אחר
כך להתפלל מאהבה, ולפעמים יש להקדים את אהרן למשה,
שהאדם יעור אהבת ה' בלבו בעת התפילה, כדי שיוכל אחר כך
לעוסק בתורה ובמצוות כראוי.

כאש אחדقلب אחד

"הם המדברים אל פרעה מלך מצרים, הוא משה ואהרן" (ו, כז).
מבאר ה'יעיטורי תורה' מודע לא אמר "הם משה ואהרן", אלא
שניהם היו כאיש אחדقلب אחד באתודות גמורה ובדעה אחת, וכך
נאמר "הוא משה ואהרן", בלשון יחיד.

חיציות לדעת תורה

"אשר אמר ה' להם, הם המדברים אל פרעה" (ו, כו-כו). מבאר ה'חתם
ספר' זעירא נציגי הציבור והשתדלים שלהם הדוברים למערכות
השליטון אל פרעה, צריכים להיות אלה "אשר להם ה'" כלו
שנשמעים לדבר ה' ומציתים לדעת תורה, היהודים נאמנים ויראים,
שמייצגים את הציבור באמות ובתמים, ולא מי שהם עצם רוחקים
מדרך התורה והמצוות, ולצערנו הם מייצגים רק את האינטרסים
שליהם ואת עצםם.

מחפכות בגיל שמונים

"ומשה בן שמונים שנה, ואהרן בן שלווש ושמוניים שנה, בדברם
אל פרעה" (ז, ז). כתוב 'מאוצרנו היישן' לשם מה התורה מודעה לנו
את מספר שנותיהם של משה ואהרן, כי הדעה הרווחת היא שرك
צעירים מסווגים להיותם ובתמים, ולא מי שהם עצם רוחקים
מצורך גם יהודים בני שמונים וחמשים להוציאו מלחול מחפכות.

"הוא המתודר התועדר", נשמעו
הקריאות הנרגשות מפני האחות.
השקט ששר במלחקה הופר באחות.
רופאים ובני משפחה שעשו אל
החוור, לילאות במזוינותם את הנס.

"מה קרה לך?", שאל החיל הפטצע,
שה עתה פחק את עיני. אסיאט
התחוור לו שנגע קשה בקרבות
המרומים של מלחמת יומאייפורי.
במושיע נזכר בשדה הקרב, בעשן
הפטצעו, בשירותם הכהדים.
ובאבדות הקשות שספה פלומתנו,
הבר האחרון שוחר היה חbetaה עזה
בגבו, ומואז - חושך.

"אכן", הסביר לו הרופא בפניהם
מודאגות, "נפצעת בגבך. אך תודה
לאל אתה חי".

לחיל ציפו מומים אורכים של החלמה
מורכבת וקשה. המתינה לו סדרת
ניתנים מסובכים, ובוסף באה
הקבינה הקשה שלעולם לא יוכל
לשוב ולעומדו על רגליו הפטצעו,
מןפניהם שמעוד השדרה שלו נפנ'ג.
"אתה תחיה כי לחיות מרווח לכיסא
גלאים כי רג'ה", אמר לו
הרופאים בפניהם עגומות. על כל זה
היעבה הבשורה המה שאן מנוס
מלכורות את אהות מרגליו.

החיל מיאן קיבל את גור הדין.

יום אחד בא חבר לבקו וניסה לעודד
את רוחו העגומה. "שמעת על הבבא
סאל?", שאל את הפטצען. "דאי ל'ד
לענות אליו ולבקש את ברכתו".

חhil מלמל משחו והחווה בידיו
בכיטול. "אבי מיאש", אמר לחבורה,
"אין לי כה לנסוע עד נתיבות".

"דאי ל'ר", הפטצע בוכה, "תקבל
ברכה מהצדיק, אויל והיעור".

בסופו של דבר ניאות הפטצע לבך
אל הבדיקה. הוא הוביל על כסא
לילאים אל ביתו של רב שרדאל
אברהצ'ריה, 'הכבאסאי', ספר על
הפטצעה ועל החלמה הקשה, וגם
ציטט את הקביעה הפסיכית של
הרופאים בדבר עמיד רג'ו.

הצדיק האזין לדיבוריו רוב קשב
כששים לדבר, נשא אליו הocabא
סאל את עיניך האוחבות: "אמור לי
בקשה, תפלין אתה מניה?". לא,
עגה החיל.

"ומה בדבר שמיית שבת?". גם על
השאלה הוו השיב החיל בשלילה.

"דע לך", אמר לו הכבאסאי,
"שהקביכה נתן לנו גוף בירא כדי
שנוכל לקיים מצות. כשאוד אינן
מקים את מצות הבודא, איך יכול
לבקש שהקביכה ירפא אותן?".

החיל פרץ בכפי נרגש. הocabא
סאל המותן עד שנרגע ואמר ברוך:
"בה נעשה הסכם: אני אברך אותך
שתחלים ותוכל לומוד על רגליך,
ואתת תחחיב לקל עלייך על תורה
ומצוות. והם אתה מסכים?".

בחדר השתרה דומה מנוחה. "אני
מסכים", אמר לבסוף החיל.
"תנו לי את ירך", ביקש הכבאסאי,
הפטצע השיט את ידו, והצדיק אמר:
"אני מברך אותך ברפואה שלמה".
"אמן", עגה הפטצע בהתרגשות.

בית דין צדק לעוני ממוני

شع"י הרבנות והמועצה הדתית בארץ שבע

לפרטים: הרב אלעזר ביטון שליט"א

טלפון: 052-7670510

שבת שלום

